

החיים שלי על אי

ריאיון עם מר דניאל פולסן, מנהיג קהילת חובבי ישראל באיי פארו

מאת: עמרי גלפרין. צילמו: אורית ועמרי גלפרין

דניאל פולסן, דמות מוכרת מאוד במקום מוכר קצת פחות – איי פארו. פולסן הוא נוצרי אוונגליסט שזה שנים מתפקד כמנהיג קהילת חובבי ישראל בקבוצת האיים המרוחקת שבה יש יותר כבשים (70,000) מאשר תושבים (50,000). באיים מקפידים על שמירת מסורות עתיקות, ובכללן ריקוד שרשרת בלבוש מסורתי, שירה מופלאה בכל סוג של אירוע, ואפילו ציד לוויתנים שמעורר זעם רב נגד תושבי האיים הפסטורליים.

האם הקשר שלכם עם דנמרק הוא סוג של תקלה היסטורית? הרי מבחינת השורשים שלכם אתם בכלל נורבגים.

אנחנו אוהבים את הדנים אבל לא מעוניינים להיות דנים, אלא פארואים. אנחנו הרבה יותר קרובים לנורדים מבחינת השורשים הגנטיים שלנו. למעשה, השורשים שלנו הם של נורבגים ויקינגים שהגיעו למקום. בגלל מאורעות מלחמתיים והסכמים היסטוריים בין מדינות, שויכנו לדנמרק, אבל זו טעות מבחינה היסטורית.

לא ניתן להתעלם מהמיקום הייחודי והמנותק בלב האוקיינוס הצפוני.

אנחנו באוקיינוס האטלנטי הצפוני, בין נורבגיה, איסלנד וסקוטלנד – במרחק כמעט זהה בין כל אחת מהן. המקום שונה לחלוטין מדנמרק, שהיא מדינה שטוחה ואילו לנו יש הרים, פיורדים ועוצמת טבע.

יש כאלה שמגדירים אותנו "The land of maybe" ("ארץ האולי"), זה מונח שכל הנראה נהגה לראשונה על ידי חייל בריטי שחש כי סדר היום של התושבים כאן מתנהל בהתאם לתנאי מזג האוויר. כלומר: אם יתאפשר הם יצאו לעבוד בשדות, ואם לא – הם יישארו בבתי. ואם האוקיינוס לא יהיה גלי ומסוכן התושבים יצאו לדוג. הכול מתנהל ב"אולי", ולא ניתן לדעת מה יהיה מחר מבחינת תנאי מזג האוויר. תמיד צריכים להיות מוכנים לשנות תוכניות. אבל אנחנו רגילים לתנאים הללו, ואנחנו שמחים על כך. אנחנו מאמינים שזה המקום הטוב ביותר

1 דניאל פולסן, יו"ר ארגון חובבי ישראל באיי פארו. חלק מרכזי מחייו מוקדש להסברה חיובית על מדינת ישראל. אירועי הסברה רבים מתקיימים באיים מדי שנה.

2 הכנסייה המרכזית והיפהיפה שעל האי ואגאר. היא נראית כאילו נבנתה מלגו.

3 בית עץ עם גג דשא בכפר צ'רצ'יבור הסמוך לעיר הבירה טורשהאון. בכפר מוזיאון אתנוגרפי שתושב מקומי הקים בביתו.

נתחיל במעט מידע עליך.

נולדתי בשנת 1947, שנתיים אחרי מלחמת העולם השנייה, באי הדרומי ביותר ששמו סרווי ולא באי ואגאר, שם שכנה משפחתי. התושבים בכפר שלי, ששמו ואטנסווייר, פונו במהלך המלחמה לטובת כוחות בריטיים שנחתו בו. דודה שלי גרה באי הדרומי, אז זה היה פרקטי לעבור ולגור בקרבתה.

ספר בכמה מילים על האיים, השפה והאנשים.

השפה שלנו היא פארואזית, שפה שנוצרה במשך כמה מאות שנים, וזה הודות לריקודי השרשרת שבהם נאספו המילים לשירים שאותם נהגו לשיר תוך כדי הריקוד. אדם מכובד בקהילה, ששמו היה ו' יו' המרשהייב, יצר את השפה והעביר אותה ממדוברת לכתובה. אנחנו גאים מאוד בשפה ובתרבות שלנו, וממש מרגישים כמו אומה בפני עצמה.

אפשר לומר שזו שפה סודית? הרי רק 50,000 איש הם דוברי השפה הזאת.

זה נכון. זו שפה נורדית שיש לה דמיון מה לגרמנית. אנחנו עושים הכול כדי לשמר את השפה שלנו. יש לנו גם טלוויזיה עם ערוץ מקומי, שלצד רבות מהתוכניות שבו משודרות כיום בדנית ורק מעטות בפארואזית. רבים מבני הנוער שלנו עוברים ללמוד לימודים גבוהים בדנמרק, שאנחנו וגרינלנד למעשה חלק ממנה.

תעודת זהות:
שם: דניאל פולסן (נשוי + 2)
גיל: 74
מגורים: בעיר הבירה טורשהאון שבאיי פארו
תפקיד: יו"ר ארגון חובבי ישראל באיי פארו, היסטוריון מקומי וסופר
ציטוט נבחר: "אנחנו מאמינים שאיי פארו הם המקום הטוב ביותר לחיות בו בעולם"
אתר אינטרנט של קהילת חובבי ישראל (בפארואזית): www.shalom.fo

המנהגים, ועל החיים במקום המרוחק, שבו מזג האוויר והרוחות עשויים להיות קיצוניים מאוד ולקבוע את מהלך החיים.

אני חושב שהגיע הזמן לספר לקהל הקוראים הישראלים על איי פארו, מעבר למה שרבים יודעים ממשחקי הכדורגל שנערכים מדי כמה שנים בין שתי הנבחרות הישראלית והפארואזית.

- בהחלט, אני חושב שזה חשוב מאוד שהישראלים ידעו עלינו קצת יותר.

לפני כ-15 שנים יצאתי, יחד עם אורית אשתי, לערוך כתבה על איי פארו (Faroe Islands), שנמצאים באוקיינוס האטלנטי הצפוני (בין סקוטלנד, איסלנד ונורבגיה) והתאהבתי. אמרתי שלשם עוד אחזור כדי לגור במקום, ואכן כך עשיתי יחד עם משפחתי לאחר כעשור. התגוררנו שם על אחד האיים במשך שנתיים. הקשר שלי עם האיים הדוק, ואף כתבתי ספר שהעלילה שלו מתרחשת באיים ("האי בקצה האוקיינוס"). בריאיון לחודש אפריל החלטתי לארח אדם ייחודי ואהוב מאוד מאיי פארו, דניאל פולסן, שיספר על ההיסטוריה המקומית, על

2

3

שלנו לא היו חיילים משלנו, אין לנו כאן צבא בכלל. כיום הצבא הדני והמשטרה שלהם אחראים על הביטחון כאן, אבל נדיר לראות כאן חיילים.

האם הדיג הוא עדיין מקור ההכנסה המשמעותי שלכם?
היום הייצוא שלנו מכניס בסביבות שמונה מיליארד קרונות, שחצי מזה מדיג מסורתי באוקיינוס וחצי מגידולים חקלאיים של דגי סלמון בכלובים באוקיינוס.

הרבה אנשים ששומעים על איי פארו נחשפים דווקא לנושא של ציד הלווייתנים. יש כעס רב על כך בעולם, וזה כמובן עושה לכם יחסי ציבור גרועים. למה אתם ממשיכים עם זה?

זה מאות שנים שאנחנו צדים לווייתנים, ודרך הצייד שלנו הומנית מאוד, כך שכמעט לא נגרם סבל לבעל החיים. אנחנו מרגישים שיש לנו זכות לאכול את כל מתנות המזון שהאל העניק לנו בטריטוריה הסובבת אותנו. יש כאלה בעולם שגם מנושא הדיג שלנו לא מאושרים, וייתכן שאם יכפו עלינו להפסיק את ציד הלווייתנים אחר כך גם ידרשו שנפסיק

במלחמה גם אתם ספגתם אבדות רבות.
איבדנו כ-200 דייגים פארואזים כתוצאה מכך שספינות דייגים בריטיות הולאמו לצרכים צבאיים. מה שקרה הוא שאנחנו היינו צריכים לספק לאנגליה דגים טריים, כנראה בשביל הפיש אנד צ'יפס שהם רגילים לאכול. דייגים פארואזים רבים נספו באוקיינוס בגלל תקיפות של הגרמנים, שהשתמשו בצוללות, ספינות מלחמה ומוקשים ימיים. צ'רצ'יל אמר לאחר המלחמה שהוא לעולם לא ישכח את התמיכה של איי פארו, באמצעות הספקת דגים, ושפארואזים רבים הקריבו את עצמם לטובת העניין ושטו בתנאים קשים מאוד. עם זאת, זה סייע לאיים מבחינה כלכלית. אבל כן, איבדנו המון אנשים ביחס לאוכלוסייה שמתה בימים ההם כ-25,000 איש, שזה חצי מכמות התושבים היום, כך שהאובדן של 200 גברים היה עצום יחסית למספר התושבים. משהו חישב את זה סטטיסטית והגיע למסקנה שהאובדן ביחס למספר התושבים היה השני בעולם לאחר רוסיה.

ולמיטב ידיעתי, חלק מהחיילים הבריטים אפילו החליטו לגור באיים.

זה נכון, חלקם הכירו בחורות מקומיות, ומעטים מהם החליטו להתיישב באיים. חלק מהם גרמו לנשים להגר איתם לבריטניה. חשוב לומר

4

1

היו לנו תמיד תוכניות לעשות דברים נוספים. בגיל צעיר מאוד יצאנו לסייע למבוגרים בשדות, בייחוד בקציר של מזון לבעלי החיים, בגידול תפוחי אדמה מקומיים ובטיפול בכבשים.

ומה עם הילדים של היום? האם הם עדיין משמרים את סגנון החיים הזה?

לא לגמרי. אנחנו עושים את המיטב למד אותם מהם החיים האמיתיים ולא "חיי המסכים", וזה קשה מאוד, כי אם אני מבקש מהילדים שלי לקחת מהנכדים את המסכים, זה קשה מאוד. אם אקח לנכדה הקטנה שלי, ששמה לאה, את האיפון, היא בהחלט לא תהיה מאושרת מכך...

מלחמת העולם השנייה משמעותית לנו בישראל, וגם לכם יש סיפור היסטורי משמעותי, שאתה אחד מהאנשים באיים שדואגים לשמר אותו, במסגרת מוזיאון המלחמה שהקמתם.

יש לי באופן אישי עניין רב בהיסטוריה ובחיי העבר כאן. זה חשוב לי שהדור הצעיר יכיר את מה שהיה כאן, והיום כל בתי הספר מבקרים במוזיאון המלחמה שלנו (Krigssavnið). האיים נכבשו בכיבוש ידיוני על ידי כוחות בריטיים בשנת 1940, לאחר שצ'רצ'יל הכריז בפרלמנט הבריטי שברצונו לפלוש אליהם, כדי שתהיה להם נקודת שליטה טובה בסביבה. התושבים שמחו ממטריית ההגנה הבריטית. הם הגיעו לכאן באפריל 1942 והחליטו להקים שדה תעופה למטוסים שמסוגלים לנחות על המים. כעת אנחנו עובדים על הפיכתו של המוזיאון הקיים למודרני ועדכני יותר.

למען ההבהרה ההיסטורית, היינו בנקודה מסוימת בהיסטוריה שבה או הבריטים הידיוניים או הגרמנים יכבשו את המקום. לו היו אלה הגרמנים סביר להניח שהמקום היה כיום שונה לחלוטין. יש סיפור על רב חובל שהפליג לאיים והגיע לטורשהאון (עיר הבירה של האיים) בדיוק באותו היום שבו הבריטים פלשו, והם שאלו אותו אם הוא ראה את ספינות המלחמה הגרמניות שהקיפו את האיים והמתינו בעצמן לפלוש לכאן.

בעולם לחיות בו. יש כמובן גם כאלה שהם פחות מרוצים, ואז הם יכולים לעבור ולגור בארץ אחרת, בדרך כלל בדנמרק.

אתה מזכיר את דנמרק שוב ושוב. האם כלכלית או פיננסית יש סיוע מדנמרק?

כן, יש סיוע של כ-600 מיליון קרונות דניות לשנה (כ-290 מיליון שקלים). זה תקציב סיוע נמוך מאוד בהשוואה לעבר, ואנחנו מנסים לשפר את הכלכלה שלנו כמה שרק ניתן בלי צורך בסיוע בכלל.

מצד אחד המקום קסום, ומצד שני אין בו הרבה "אטרקציות מודרניות". מה ההבדל בין הילדות שלך לילדות נניח של הנכדים שלך כיום, של "דור המסכים"? מה היו החלומות של ילדי העבר שהיו מוקפים בעיקר בכבשים, פיורדים ואוקיינוס?

הילדות שלנו הייתה מדהימה. לא יכולנו לדמיין מקום אחר לגדול בו, והיינו מאושרים ממה שהיה לנו כאן. לגדול במרכז הטבע, לצאת בכל יום החוצה, לטפל בכבשים - הכול היה נהדר. היה לי חבר מצוין בילדות, שהוא חברי גם היום - וירגאר ג'קובסון, והזמן אף פעם לא הספיק לנו.

- 1 ציפורי הפאפין (תוכוני) הם הנודעות באיי פארו. את הציפורים ניתן לפגוש מקרוב בחודשי הקיץ, על האי מיצ'ינס שבו רבות מהן בנות קינים על המצוקים, בסמוך לסבן הדשא הפראי. ציפורי הפאפין פופולריות באיים, אבל דווקא ציפור השלצדף היא הציפור הלאומית של האיים.
- 2 אחת התמונות המפורסמות מאיי פארו היא זו של המפל בכפר גאדאדאלור, שמיומי המתוקים נשפכים לאוקיינוס, מחזה מרהיב הממחיש את עוצמת הטבע המקומי.
- 3 תושבים רבים באיים מגדלים אווזים לצורכי מזון. האווזים גדלים במרבית המקרים בחופש בחצרות הבתים.
- 4 כבשים סקרניות מתקרבות לגדר וזכות לצילום. הירוק שמכסה את האיים בחודשי הקיץ משנה את הגוון והופך בחורף לצהוב-חום.

המילים בדרך כלל פשוטות ללימוד ומשקפות את הטבע, את בעלי החיים ודברים מהסוג הזה. הפארואים שמחים מאוד לשיר. בעניין הריקוד, יש לנו איגוד מקומי של הרקדנים, והם פעילים מאוד ביחוד בחודשי החורף. גם הצעירים אוהבים ריקודי שרשרת מסורתיים. אני אישית לא רוקד.

מבחינה דתית, אתם נוצרים ויש כאן כמה זרמים.
נכון. יש לנו כנסייה ממלכתית (church State) וגם כנסייה אוונגליסטית חופשית שאני משתייך אליה, ובה אנשים יותר חופשיים לחשוב ולהתבטא. יש לנו כמובן עוד כמה זרמים נוצריים. קיים גם ארגון שנקרא "שלום", שאליו מגיעים אנשים מכלל הזרמים, אם כי רבים מבין האוונגליסטים משתייכים גם אליו. דרך הארגון הזה ניתן מידע רב על ישראל, חדשות שונות שמגיעות משם ועוד.

בקרבת האוכלוסייה המקומית. אי אפשר לדעת מה יהיה בעתיד, כי כשזה מגיע לעניינים פוליטיים מתקבלות החלטות כאלה ואחרות. צריך לזכור שהבשר הזה הוא לא למסחר אלא רק לתזונת התושבים שבאיים.

אני חושב שגם בתיירות זה פוגע. רבים לא רוצים להגיע לאיים עד שציד הלווייתנים ייפסק.

זה ידוע לי. יש גם תמונות של ציד הלווייתנים שרצות ברשתות החברתיות בכל העולם. אבל תמיד כדאי לזכור שכל שחיטה שנעשית במקום סגור מלווה במראות לא נעימים ובדם של בעלי החיים - אנחנו פשוט לא נחשפים לזה כפי שנחשפים לזה במקרה של הלווייתנים, שמתרחש בטבע והאוקיינוס נצבע באדום.

נשנה נושא: מה עומד מאחורי השירים והריקודים המסורתיים?

הרבה פעמים כבר בגן הילדים מלמדים שירים מסורתיים. הילדים לומדים את המילים והמנגינה, וממשיכים עם זה לאורך כל חייהם.

עם הדיג בחוות הדגים שבאוקיינוס, בגלל החשש מזיהום. צריך לזכור שדווקא התעשייה והמפעלים המזהמים שבמרכז אירופה הם שגורמים לזיהום הגדול ביותר של הים ועקב כך פוגעים בבעלי החיים הימיים, ובכללם הלווייתנים. הציד שלנו לא מסכן בכלל את מספר הלווייתנים שבאוקיינוס, והכול נעשה תחת פיקוח ורישום מלא זה עשרות שנים.

האם קיים בכלל דיון באיים בנושא ציד הלווייתנים? כן, גם אצלנו יש כאלה שמבקשים שהציד ייפסק, והנושא בדיון תמידי

- ① ספינות תיירים בסגנון ויקינגי מפליגה אל עבר מצוקי הציפורים של האיים. ספינות קטנות מצליחות להכנס אל בין הנקיקים.
- ② כמה דקות לאחר ציד לווייתני הנתב, והאוקיינוס נצבע אדום. נושא ציד הלווייתנים הוא אחד המורכבים ביחס כלפי איי פארו. רבים בעולם דורשים שהציד ייפסק לאלתר, אך מרבית התושבים מתנגדים לכך בטענה שזה חלק מן המסורת שלהם, ושבשר הלווייתנים חלק מתזונתם.
- ③ סוסים חופשיים על האי. כמה תושבים מגדלים סוסים לרכיבה, ויש כאלה שאף מוציאים טיולי רכיבה תיירותיים.
- ④ תמונת מזכרת משהות משפחתי במשך שנתיים באיי פארו. התושבים המקומיים התעניינו מאוד בישראל, ולעיתים היוו מקיימים הרצאות הסברה על ישראל, וארוחות בסגנון ישראלי, ואף העברתי קורס ללימודי השפה העברית באוניברסיטה המקומית. באי מפעל תרופות קטן, ואורית, בהיותה ביולוגית בתחום בקרת איכות בתרופות, הביאה עימה ידע שסייע למפעל לעבור לעבוד על פי רגולציה אירופית. ילדיי למדו בבית ספר מקומי ורכשו את השפה.
- ⑤ ילדי בית ספר חוזרים מטיוול שנתי על האי השכן. אמצעי התחבורה בין האיים הם מסוק המשמש כמונית אווירית, כלי רכב ואוטובוסים, וכמובן גם כלי שיט. מדי כמה שנים חונכים במקום תעלה תת-ימית לרכבים, שמחברת בין האיים ומקצרת משמעותית את מסלול הנסיעה ואת זמנה.

כנוצרים חופשיים אנחנו לא באים בדרך כלל לכנסייה הממלכתית, אלא רק כשיש אירוע ספציפי כמו הלוויה. היום נראה שקצת חוזרים לאחור, ואני לא שמח כי ההבדלים בין הכנסיות מיטשטשים. זה כאילו נחזור 200 שנה בזמן. חייב להיות הבדל בין הכנסיות, כי האנשים צריכים לחשוב באופן עצמאי ושלא יהיה מצב שבו כולם יחשבו אותו הדבר.

זה בולט מאוד שהאנשים הממלכתיים לכנסייה האוונגליסטית, שבה אתה שותף, ששמה איבניזר (Ebene-zer), והוקמה לראשונה בשנת 1906, תומכים בישראל. אתם מקיימים אירועים לטובת ישראל ומתרימים כספים. ספר איך זה התחיל אצלך, איך הפכת לאוהד ישראל.

סבא שלי קרא את התנ"ך וידע אותו לעומק. הוא הבין את מה שהנביאים אמרו, והוא גם התעניין מאוד בישראל, בייחוד בנוגע לשנת 1948, השנה שבה ישראל נוסדה. באותה התקופה לא הייתה תחנת רדיו באיים, והוא האזין דרך הרשת הנורבגית לנאום ההקמה של ישראל על ידי דוד בן-גוריון והתרגש מאוד. זו המחשבה הראשונה שעולה לי ממשפחתי. גם אבי היה סקרן מאוד בקשר לישראל. ב-1992 ביקרתי לראשונה בישראל עם קבוצה של אנשי עסקים, ולאחר מכן הייתי שם יותר מעשר פעמים. זה לא היה ביקור תיירותי. כשהגעתי לישראל חשתי שזה מקום ייחודי, והיהודים שהכרתי שם היו פתוחים לקבל אותנו כנוצרים. הם היו מאוד חכמים ונעימים. אני הייתי ממש מאושר ויצרתי חברויות לכל החיים. גם היום אני תמיד חיובי כלפי ישראל. לפני כמה ימים, לדוגמה, הייתי בריאיון בתחנת רדיו באיים וסיפרתי רק דברים חיוביים על ישראל ועל האנשים שגרים בה.

הכנסייה שלך תמשיך להיות תומכת ישראל או שאתה רואה התרופפות?

אני רואה את העתיד בבהירות, וזה נראה שהרבה צעירים מצטרפים אלינו.

חשוב לי שתדע דבר נוסף, כ-100 אנשים מהאיים תורמים בכל חודש באופן קבוע כסף לטובת ילדים שעולים לישראל. עד עכשיו התרומות הועברו לילדים עולים חדשים מאתיופיה, וכיום הכספים הללו מנותבים לטובת ילדים יהודים שעולים מאוקראינה. צפיתי היום בטלוויזיה וראיתי אותם נוחתים בנמל התעופה בן-גוריון, וזה היה פנטסטי. אני מקווה שכל היהודים מאוקראינה יגיעו בקרוב לישראל.

אני חושב שאנחנו לא תמיד מבינים מהי המשמעות של התמיכה של האוונגליסטים בישראל. האם זה עניין שבו תהיה מלחמת גוג ומגוג ובה היהודים יהיו מעין חיילים שיוקרבו?

לא! אנחנו לא חושבים בדרך כל כך מורכבת. הנצרות והיהדות הן שונות, כי אנחנו ממתנינים לישו ויהודים ממתנינים למשיח שיבוא – זה שונה מאוד ברמה החשיבתית. יש אוונגליסטים, נניח באמריקה, שהחשיבה שלהם שונה לחלוטין משלנו, אבל ישנם כאלה שהחשיבה

שלהם דומה לשלנו. קראנו את התנ"ך והברית החדשה, ראינו ולמדנו שבכל דברי הנביאים מובהר שאנשי ישראל היהודים, אלה שהתפזרו בעולם, יחזרו לבסוף על ידי אלוהים למולדתם בבטחה. אני יודע שיש כאלה שחושבים שיש נוצרים המעוניינים שהיהודים ימותו לקראת בואו של ישו. בתנ"ך מוסבר שישו יחזור לאותו המקום שבו הוא מת בהר הזיתים.

בנושא פוליטיקה: יש באיים שתי עמדות, ובעבר אפילו התקיים משאל עם - האם להיפרד לחלוטין מדנמרק או להישאר תחת חסותה.

יש כאלה שרוצים להיות חופשיים מדנמרק ולהפוך למדינה בפני עצמה, ויש כאלה שרוצים להמשיך ולהיות חלק מדנמרק. זו שאלה גדולה בנוגע

- ① דניאל, צ'ארלס ועמרי. חודש מאי הוא החודש שבו שותלים תפוחי אדמה קטנים, ולאחר כמה חודשים הופכים את האדמה ומקווים לתבואה מרובה. מבחינת החקלאות, האיים מניבים מעט מאוד מן הצומח, וניתן לסכם זאת בתפוחי אדמה ובצמח הרובר שממנו מכינים ריבות ולפתנים טעימים.
- ② פולטן חובק את נכדתו. הילדים באיים זוכים לחינוך חובה, ולא משנה מהו מספרם על האי. גם אם יש ילד אחד בלבד על אי, מערכת החינוך המקומית תדאג שבכל יום יגיע מורה עד אליו.
- ③ באיים כמה מאגרי מים, ולצידם בתי אבן קטנים. במרבית האגמים הללו ניתן לישוט ולנסות לדוג די טרטה (פורל).
- ④ לבתים רבים יש עדיין גגות דשא, אשר מעניקים שכבת בידוד מצוינת - וכמוכן נראים כאילו יצאו מתוך אגדה נורדית.

כשנולדת הייתם רק 25,000 תושבים, והיום המספר כפול מזה. שיעור הילודה כאן נחשב לגבוה ביותר באירופה. כן, התינוקות החדשים שלנו בריאים וזה נהדר. הבת שלי לדוגמה הביאה לעולם ארבעה ילדים.

בישראל אנחנו נוהגים לומר שבכל פינה בעולם אתה תמצא ישראלים, ובאמת כמה מהם מתגוררים באיים. האם הם הפכו לחלק בלתי נפרד מהקהילה והמקום? אכן אני מכיר כמה ישראלים שגרים כאן, אבל הם לא משתתפים בהרבה אירועים קהילתיים מקומיים, וגם אין להם איזה סוג של ארגון קהילתי-יהודי מקומי.

- 1 נמל הימי הגדול בעיר קלאקסוויק. מכאן יוצאות סירות וספינות דיג רבות לאוקיינוס. חלקן יוצאות לכמה שבועות ומהוות מעין מפעל צף.
- 2 אחת משיטות שימור המזון היא ייבוש ויישון למשך כמה חודשים באוויר הפתוח. זו שיטה בת מאות שנים שנשמרה באיים באופן מסורתי, וכמעט על כל בית ניתן לראות דגים התלוים בשרשרת. בחלק מהבתים יש מבנה שנקרא 'צ'אטלר', שהוא מקרר יוקנטי הבנוי אך ורק מלוחות עץ עם רווחים ביניהם, אשר בתוכו משמרים את הדגים וכן מזונות נוספים.
- 3 דניאל פולסן. דיג בהחלט לא נחשב לתחביבו היומיומי, אבל נראה שכל תושב ותושבת באיים ספגו את מיומנות הדיג ובהחלט יודעים לתפעל ציוד בסיסי.
- 4 דף האינטרנט של ארגון "שלום" של חובבי ישראל באיי פארו. הדף מתעדכן מדי יום בחדשות מישראל, והוא כתוב בשפה הפארואזית ומעוטרי - איך לא - בדגל ישראל.

איך זה לחיות במקום שהרוגע בו הוא העניין המרכזי: הרים ירוקים, אוקיינוס כחול, כבשים באחו, ללא גבולות וללא אויבים.

האנשים באיי פארו שמחים להיות כאן. אנחנו יודעים להעריך את מה שיש לנו ומרוצים מהשלווה. זה מקום בטוח ונהדר לגדל בו ילדים ולהתבגר בו, ללא פשע. אני אכן מסכים שיש כאן הרבה דברים חיוביים. יש לנו כאן ציפורים מדהימות, לרבות הציפור האומית שלנו שהיא השלצדף, שמגיעה בכל שנה ב-12 במרס לאיים, ויום הגעתה אפילו מוזכר ביומן השנתי של התושבים שמצפים ללהקות הראשונות.

אתם 18 איים, 17 מהם מיושבים, ועל אחד מהם יש רק שני ילדים ככל הידוע לי. האם הילדים הללו הולכים לבית ספר?

בהחלט! ואם צריך אז המורים מגיעים אליהם. כל אחד באיים מקבל חינוך חובה. בשבע השנים הראשונות הם לומדים באי שלהם, ולאחר מכן ייתכן שיעברו ללמוד באי אחר, גדול יותר. **מהו הדבר החשוב ביותר בעיניך שחייב להישמר על ידי הדורות הבאים?**

שיישארו כאן, שישמרו את השפה ואת האוצרות התרבותיים שלנו, כמו השירים והריקודים. **נראה שהדור שלך די הצליח. אני אומר את זה כי**

למה שיהיה בעתיד, כי כל קבוצת פוליטיקאים לוקחת את הנושא הזה למקום אחר. בפרלמנט שלנו, ששמו "לקטינג", יש 33 חברים ובממשלה יש שמונה שרים. אני שייך למפלגה הימנית, ויש לנו בעיה כי היר"ר שלה נתפס לפני כחודש נוהג בשכרות.

איך תסביר את זה שמדינת ננס בגודל של עיר קטנה בישראל מגיעה להישגים ספורטיביים גלובליים? יש לכם נבחרת כדורגל שמשחקת במשחקים בין-לאומיים ואפילו מנצחת לפעמים, יש לכם נבחרת כדוריד טובה ואפילו שחיין שהשתתף באולימפיאדה, וכמובן גם ספורטאים פראלימפיים מצוינים.

אנחנו מנסים לעשות את המיטב. אנחנו גאים מאוד להשתתף בתחרויות בין-לאומיות אפילו שאנחנו מפסידים לא מעט, אבל יש מקרים שבהם אנחנו מנצחים נבחרות גדולות. **נושא נוסף הוא התחבורה כאן - לא צריך לעלות על סירה ולשוט בין האיים.** יש לנו תעלות תת-ימיות בין כמה מהאיים הגדולים כאן, וזה מקצר את הזמנים באופן משמעותי כשנוסעים ברכב.

כמישהו שמגיע מהמזרח התיכון, מישראל, שחי בסביבה שיש בה קונפליקטים ומתחים, ואין רוגע ושקט, אני תוהה

יש מסר שתמצא לחלוק עם הקוראים הישראלים? כדאי לדעת שיש לנו שבע שגרירויות בעולם, ואחת מהן נמצאת בישראל. לאחרונה אפילו התחלף בה השגריר הפארואזי. לצערי, כיוון שזה תחת דנמרק, משכן השגרירות לא יכול להיות בירושלים והוא נמצא בתל אביב. הישראלים מחזמנים לאיי פארו, בייחוד בחודשים הנוחים יותר - יוני עד אוגוסט.

אם יש לכם הצעות לראיונות מרתקים שיכולים להתאים למדור, כתבו ישירות לעמרי גלפרין: omrigalperin@gmail.com